

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: MUDr. P. J., narozený dne X, bytem Ch.,
zastoupený: Mgr. et Mgr. Jan Jung, advokát, se sídlem Štěpánská
615/24, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, IČ 70891168, se sídlem Závodní
353/88, 360 21 Karlovy Vary,

o žalobě ze dne 14.1.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2019 č.j.
KK/1011/DS/19-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

1. **Včasnou žalobou** ze dne 14.1.2020 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2019 č.j. KK/1011/DS/19-3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Cheb, odboru správních činností a obecní živnostenský úřad (dále jen **správní orgán I. stupně**), ze dne 13.3.2019 č.j. MUCH 23975/2019 (dále též **prvoinstanční rozhodnutí**), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen **zákon o silničním provozu**), pro porušení povinnosti stanovené § 18 odst. 3 téhož zákona, a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí.
2. **V žalobě** žalobce stručně shrnul předchozí správní řízení a skutkový stav a dále namítal, že již v řízení před správním orgánem I. stupně uváděl, že jednal v krajní nouzi při výkonu své lékařské profese, což mělo být správním orgánem i žalovaným pečlivě zhodnoceno. Správní orgán I. stupně a žalovaný rozhodli v řešené věci na základě chybného výkladu dotčených zákonných norem. Dále dle žalobce oba správní orgány rozhodovaly na základě vlastního uvážení, které je, vzhledem k chybnému výkladu zákonných norem, procesně i fakticky chybné. Rovněž namítal, že žalovaný při svém rozhodování postupoval chybně, když pečlivě nevyhodnotil řešený stav věci a pečlivěji nezkoumal procesní pochybení správního orgánu I. stupně v průběhu správního řízení. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.
3. **Usnesením č.j. 17 A 9/2020-54 ze dne 11.3.2020** nebyl zdejší soudem odkladný účinek žalobě přiznán. Toto usnesení nabylo právní moci dne 19.3.2020.
4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 5.11.2019, č.j. KK/1011/DS/19-3**, jehož kopie byla připojena k žalobě, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí s odůvodněním, že daná záležitost byla správním orgánem I. stupně správně zjištěna a posouzena a jeho rozhodnutí tedy vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný měl za prokázané, že se žalobce přestupkového jednání dopustil a to z nedbalosti tím, že dne 26. 8. 2018 (tj. neděle), v čase okolo 18:19 hod., při řízení motorového vozidla tov. zn. Porsche, spz X, na pozemní komunikaci č. D/6, na 164,5. km ve směru jízdy na Cheb, překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy mimo obec o 67 km/hod., když mu byla silničním radarovým rychloměrem naměřena skutečná rychlost jízdy 197 km/hod. (po odečtu odchylky měřicího zařízení), čím porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a byla mu dle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 6.000,-Kč a dle ustanovení § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci; dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.
Dále žalovaný neshledal žádná pochybení v postupu správního orgánu I. stupně, jež by měla vliv na zákonnost jím vydaného rozhodnutí, když správní orgán zjistil skutkový stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, opatřil dostatek důkazů a v průběhu správního řízení zachoval veškerá procesní práva žalobce. Také se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, které však v závěru rozhodnutí neshledal důvodnými, proto žalobcovo odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný uzavřel, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je věcně správné a v průběhu řízení nedošlo k žádnému závažnému procesnímu pochybení.

5. **Žalovaný dne 13.3.2020** ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že je nadále přesvědčen, že správní orgán prvního stupně nepochybil a své závěry dostatečně odůvodnil. Se závěry správního orgánu I. stupně se žalovaný ztotožnil, jeho úvahy pouze rozvětvil a odůvodnil, proč neshledal důvod k provádění dalších důkazů v otázce žalobcova jednání v krajní nouzi, když stejně jako správní orgán dospěl k závěru, že se o jednání v krajní nouzi nejednalo. Dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby, neboť není důvodná.
6. Ze zasláního **správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 5.11.2019 i ve vyjádření k žalobě odpovídají obsahu spisu. Podle doručky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí zástupce žalobce doručeno dne 15.11.2019.
7. **Žalobce dne 8.4.2020** zaslal podání, v němž konstatoval, že nepokládá za nutné sdělovat svou replikou jakoukoliv reakci k obsahu vyjádření žalovaného. Závěrem žalobce uvedl, že trvá na nařízení ústního jednání v dané věci a dále **podáním ze dne 5.8.2020** právní zástupce žalobce zopakoval svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.
8. **Při ústním jednání dne 20.8.2020**, kterého se zúčastnil zástupce žalovaného a zástupce žalobce, *zástupce žalobce* odkázal na písemné vyhotovení žaloby ze dne 14.1.2020 v plném rozsahu a nad rámec pouze uvedl, že odkazuje na odvolání, které bylo podáno do rozhodnutí prvoinstančního správního rozhodnutí, jehož obsah by rádi aplikovali jako doplnění žalobního návrhu. V závěrečném návrhu pak *zástupce žalobce* trval na závěru, že nebyly provedeny veškeré navržené důkazy, prokázány rozhodné skutečnosti při domnělém spáchání přestupku; konkrétně se jednalo o odtajnění lékařské zprávy potvrzující nebo vyvracející jednání žalobce v krajní nouzi. *Zástupce žalovaného* odkázal na vyjádření k žalobě ze dne 13.3.2020 a odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
9. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
10. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 5.11.2019, v níž ke svým závěrům uvedl pouze omezené a obecné námitky, že správní orgány rozhodly na základě chybného výkladu zákonných norem a na základě vlastního uvážení a žalovaný při svém rozhodování pečlivě nehodnotil řešený stav a nezkoumal procesní pochybení správního orgánu I. stupně. V takto omezeném rozsahu tedy soud nařikáná rozhodnutí a řízení jim předcházející přezkoumal, neboť podrobnost a kvalita žaloby předurčují rozsah a intenzitu přezkumné činnosti soudu i nezbytný rozsah odůvodnění jeho rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

NSS) č. j. 4 As 3/2008-78 ze dne 24. 8. 2010, č. 2162/2011 Sb. NSS). K odkazu zástupce žalobce na odvolání ve správním řízení uvedeném při ústním jednání pak zdejší soud uvádí, že toto nebylo uvedeno v žalobě a jedná se tak o nepřípustné rozšiřování žalobních bodů (ve smyslu § 71 odst. 2 s.ř.s.), a proto se tím nebude soud zabývat.

11. Podle **§ 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu** se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h a více nebo mimo obec o 50 km.h a více.
12. Dle **§ 18 odst. 3 věty první zákona o silničním provozu** smí řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km.h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km.h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km.h.
13. Soud shledal žalobu nedůvodnou z níže uvedených důvodů, když s výše shrnutými tvrzeními žalobce nesouhlasí, neboť z citovaných ustanovení mimo jiné jasně vyplývá povinnost řidičů osobních vozidel (o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg) dodržovat maximální povolenou rychlost 130 km/h na dálnici; a také z nich vyplývá, že překročí-li fyzická osoba tuto stanovenou hranici mimo obec o 50 km/h a více, dopustí se přestupku. Ze správního spisu vyplývá, že dne 26.8.2019 okolo 18:19 hodin byl žalobce změřen při řízení motorového vozidla zn. Porsche, spz X, na úseku silnice D/6 v km 164,5 směrem jízdy na Cheb, tedy mimo obec, konkrétně na dálnici, kde je obecnou úpravou povolena nejvyšší rychlost 130 km/h; žalobce řídil osobní automobil naměřenou rychlostí 204 km/h, po odečtení toleranční odchylky tedy nejméně 197 km/h. Správní orgány tedy správně subsumovaly protiprávní jednání žalobce pod příslušné právní normy. Žalobce v žalobě nijak nezpochybnil zjištěný skutkový stav, ani právní kvalifikaci a uložený trest, tj. nerozporuje, že spáchal skutek označený ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a že tento skutek je přestupkem, za který byl uložen přiměřený trest.
14. Pokud žalobce narážel na skutečnost, že již ve správním řízení poukazoval na překročení limitu povolené rychlosti z důvodů krajní nouze, což měly správní orgány řádně zhodnotit, tak zdejší soud odkazuje na stranu 8-9 napadeného rozhodnutí, kde se s touto námitkou podrobně a přesvědčivě vypořádal žalovaný. Zdejší soud souhlasí se závěry žalovaného, že v případě žalobce se nejednalo o jednání v krajní nouzi, neboť nebyly splněny veškeré zákonné podmínky (především subsidiarita a bezprostřednost, tedy přímo hrozící nebezpečí), čímž se však zabýval již správní orgán I. stupně, a žalovaný jeho úvahy pouze blíže specifikoval a podrobněji rozebral. Žalobce (tj. zubní lékař) totiž ve správním řízení dne 28.2.2019 vypověděl, že dne 26. srpna 2018 nejvyšší dovolenou rychlost jízdy překročil z důvodu, že chvátil za svým pacientem, který mu předmětného dne kolem 15. hodiny telefonoval; jedná se o pacienta s vážnými stomatologickými obtížemi, a z jeho telefonátu nabyt žalobce dojmu o naléhavosti a závažnosti situace, a při jízdě do ordinace ve Františkových Lázních došlo k překročení rychlosti. Žalobce dále vypověděl, že u pacienta se mělo jednat o akutní chirurgický výkon, bez jehož provedení by musel být pacient hospitalizován. Při dopravní kontrole se žalobce policistům zmínil o pacientovi, blíže však záležitost nerozebíral s odkazem na nevhodnost identifikace pacienta s ohledem na jeho politickou exponovanost. Svědek X.X., tj. pacient žalobce, téhož dne při jednání u správního orgánu vypověděl, že dne 26.8.2018 pociťoval obtíže na pravé straně obličeje v podobě bolesti, mravenčení a pocitu ochrnutí, s povědomím o možnosti zánětu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

trojklanného nervu, proto kontaktoval svého zubního lékaře kolem 16. hodiny, kdy mu bylo žalobcem sděleno, že se vrací z dovolené, a pokud to vydrží, pokusí se k němu dostat co nejdříve. V ordinaci se sešli cca v 19.00 hodin, kde byl pacientovi proveden dentální zákrok. Svědek vypověděl, že je „od přírody tvrdák“ a místo řešení svých obtíží pomocí např. RZS se rozhodl vyčkat názoru svého dentisty.

15. Vzhledem k výše shrnutým výpovědím je zdejší soud toho názoru stejně jako správní orgány, že v případě žalobce a jeho pacienta se nemohlo jednat o tak závažnou a akutní situaci, která by vyžadovala porušení nejvyšší dovolené rychlosti, navíc takovou měrou jako v daném případě. Z výpovědí žalobce i svědka jednoznačně vyplývá, že pacient chtěl a byl schopen vyčkat příjezdu svého dentisty (3 hodiny), ačkoliv se mohl domoci pomoci jiným a rychlejším způsobem, a to ať už přivoláním rychlé záchranné služby, dojetím do nemocnice v Chebu, nebo využitím jiného zubního lékaře poskytujícího v daný den (neděle) pohotovostní služby (i v rámci jiného okresu), tudíž pro jednání žalobce v krajní nouzi nebyla splněna podmínka bezprostředně hrozícího nebezpečí ani podmínka subsidiarity, jelikož nebezpečí mohlo být odvráceno jiným způsobem. K obdobným závěrům však již dospěly oba správní orgány ve svých rozhodnutích, přičemž s jejich závěry se zdejší soud ztotožnil a v podrobnostech na ně odkazuje, jelikož předmětná rozhodnutí jsou známa všem účastníkům tohoto řízení (viz rozsudek NSS ze dne 27.7.2007 č.j. 8 Afs 75/2005-130).
16. Stejně tak tvrzení žalobce, že správní orgány měly provést, ale neprovedly v průběhu správního řízení veškeré navržené důkazy, konkrétně odtajnění lékařské zprávy o zdravotním stavu svědka – pacienta žalobce (podtržená část doplněna soudem) potvrzující nebo vyvracející jednání žalobce v krajní nouzi, nemůže zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího správního řízení. Jednak proto, že lékařská zpráva nebyla v průběhu správního řízení žalobcem jako důkaz navržena, a také proto, že slyšený svědek výše uvedený měl možnost při samotné výpovědi či kdykoliv poté předložit předmětnou lékařskou zprávu správnímu orgánu k dispozici.
17. K další námitce žalobce je třeba poukázat na ustanovení § 3 a s ním související ustanovení § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, která upravují zásadu materiální pravdy a zásadu volného hodnocení důkazů. Zásada materiální pravdy ukládá příslušným orgánům zjišťovat skutkový stav věci, jež je předmětem řízení. Bez seznámení se a náležitého zjištění skutkového stavu věci lze jen obtížně rozhodnout. Správní orgán se nemůže spokojit s tvrzením účastníka, ale ve veřejném zájmu musí zjistit, jak se věci mají a měl by se vydat cestou nejsnazší, ale současně cestou, která umožňuje spolehlivě zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V daném ohledu proto jde o přesvědčení správního orgánu o tom, jaký je stav věci. Skutková stránka věci má být zjištěna bez důvodných pochybností, a to s využitím zásad legality, proporcionality, právní jistoty a v souladu s veřejným zájmem.¹
18. Zdejší soud se již k zásadě materiální pravdy vyjadřoval dříve např. v rozsudku ze dne 31.3.2011, č. j. 17 A 77/2010-30, kde je uvedeno, že *požadavek zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nelze interpretovat tak, že správní orgán je povinen zjišťovat celou*

¹ (srov. komentář k § 3 Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2015.)

skutkovou verzí reality, ač je pro posouzení skutku nevýznamná. Stejně tak není povinen odstranit každý v posuzované věci se objevivší skutkový rozpor, nýbrž výlučně takový rozpor, který je rozhodný pro posouzení otázky, zda kupř. byla naplněna skutková podstata určitého přestupku, či nikoliv. Opačný názor by vedl k absurdním závěrům a k porušení zásady rychlosti a hospodárnosti řízení zakotvené § 6. Zásada volného hodnocení důkazů stojí na pravidle, že správní orgán hodnotí důkazy a jiné podklady podle své úvahy, přičemž pečlivě přihlíží ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Každý podklad, resp. důkaz je přitom třeba hodnotit jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Z judikatury NSS však jasně vyplývá, že tuto zásadu volného hodnocení důkazů nelze vykládat tak, že by závěry správního orgánu o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Takové závěry naopak podle NSS „musejí... vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti... z odůvodnění rozhodnutí pak musí být jednoznačné, jaké důkazy byly provedeny, jak byly hodnoceny nebo proč byly odmítnuty“ (rozsudek NSS ze dne 2.8.2012 č. j. 5 Azs 2/2012--49, srov. také rozsudek NSS ze dne 28.7.2008 č. j. 5 Afs 5/2008-75, 1702/2008 Sb. NSS).² K podobným závěrům dospěl i zdejší soud v rozsudku ze dne 10.6.2013 č. j. 17 A 7/2012-58, podle kterého „existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen v souladu s § 50 odst. 4... důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“

19. Po přezkoumání obou správních rozhodnutí a celé spisové dokumentace má zdejší soud za to, že správní orgán I. stupně shromáždil veškeré dostupné podklady potřebné pro rozhodnutí ve věci. Zjistil tak skutkový stav bez dalších pochybností a žalovaný neměl důvod později dokazování doplňovat. Shromážděné podklady pak správní orgány hodnotily jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti tak, aby sjednotily sled událostí. Své úvahy a závěry oba správní orgány řádně odůvodnily, z odůvodnění obou rozhodnutí jasně vyplývá, k jakým důkazům přihlížely a jak je hodnotily. Obě správní rozhodnutí jsou logicky a přesvědčivě odůvodněna, a proto je zdejší soud hodnotí jako souladná se zákonem a se zásadami správního práva.
20. Na závěr zdejší soud konstatuje, že ani poslední námitka žalobce není důvodná. Žalovaný se ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval zjištěným skutkovým stavem, přičemž zhodnotil, že ten byl zjištěn bez jakýchkoliv pochybností a bylo tak prokázáno protiprávní jednání žalobce (viz str. 6 napadeného rozhodnutí poslední odstavec). Zhodnotil procesní postup správního orgánu I. stupně a neshledal žádné pochybení ani porušení procesních práv žalobce. Soud souhlasí se žalovaným, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zákonné a plně přezkoumatelné. Dále soud konstatuje, že žalovaný se při svém rozhodování zabýval všemi odvolacími námitkami, řádně přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí, jakož i celé správní řízení, a tudíž postupoval v souladu se zákonem.
21. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (**výrok I.**), když žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou.

² tamtéž

22. Právo na náhradu nákladů řízení by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady řízení nevznikly. Proto jejich náhradu soud nepřiznal žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), jak je zřejmé z **výroku II.**
23. Z důvodu dlouhodobé nepřítomnosti samosoudkyně Mgr. Jany Komínkové, již byla věc přidělena k rozhodnutí, o žalobě rozhodla v souladu s rozvrhem práce platným od 1.4.2020 specializovaná samosoudkyně JUDr. Alena Hocká, která ji v době nepřítomnosti zastupuje.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 20. srpna 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.